

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

לפני כבוד השופט ארז מלמד

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חיים ניסנוב ואשכנזי

נגד

הנאשם: רון כהן ע"י ב"כ עו"ד אורי קינן

הכרעת דין

בפתח הדברים וכמצוות המחוקק הריני להודיע כי מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירות מושא כתב האישום במסגרת תיק זה, מחמת זוטי דברים.

כתבי האישום, המענה והשתלשלות העניינים

1. נגד הנאשם, רון כהן, הוגשו במהלך השנים 2021 ו- 2022 שני כתב אישום במסגרתם יוחסו לו עבירות של הפרת צו שיפוטי שנועד להגן על אדם (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: חוק העונשין), כמפורט להלן:

2. ת.פ. 46596-10-21 (להלן: כתב האישום הראשון), במסגרתו נטען כי בשלוש הזדמנויות שונות הפר הנאשם צו למניעת הטרדה מאיימת שניתן במסגרת ה.ט. 51154-12-20, בו נאסר עליו, בין היתר, במישרין או בעקיפין, במפורש או במשתמע, להטריד את אור מבל וענבל מבל (להלן ביחד: המתלוננים), לאיים עליהם, לבלוש אחריהם, לארוב להם, להתחקות אחר תנועותיהם או מעשיהם, או לפגוע בפרטיותם בכל דרך אחרת.

3. ת.פ. 34737-03-22 (להלן: כתב האישום השני), במסגרתו נטען כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגורר אור מבל (להלן: אור), יחד עם אחותו, ענבל מבל (להלן: ענבל) ואמו בבית במושב בני עטרות, והנאשם התגורר בשכנות להם.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 2.5.2021, במסגרת ה"ט 1144-05-21, ניתן, לבקשת משפחת מבל, צו הטרדה מאיימת, האוסר על הנאשם, בין היתר, ליצור קשר עם משפחת מבל,

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

עד לדיון במעמד הצדדים (להלן: הצו הזמני). בתאריך 10.5.2021, בוטל הצו הזמני והוצא צו הדדי האוסר על הצדדים ליצור קשר האחד עם השני, וזאת למשך 90 יום (להלן: הצו).

בהתאם לעובדות האישום הראשון נטען כי בתאריך 7.6.2021, בשעה 19:10 או בסמוך לכך, פינו אור וענבל, באמצעות רכבם, ענף עץ שנפל על המדרכה הציבורית מול ביתם (להלן: המקום). באותן הנסיבות הגיע הנאשם למקום עם מריצה, פנה אל אור ודרש ממנו שיזיז את הרכב בטענה שהם מפריעים לו בעבודתו. נטען כי במעשיו אלה הפר הנאשם את הוראת הצו שניתן מאת בית המשפט, לשם הגנה על חייהם, גופם או שלומם של המתלוננים מפניו.

בהתאם לעובדות האישום השני נטען כי בתאריך 27.6.2021, בשעה 17:30 או בסמוך לכך, פונה אור אשפה לפח שמחוץ לביתו. באותה העת שהה הנאשם ברחוב עם כלבו. הנאשם פנה אל אור ודיבר עמו, התקרב לפח נוסף שהיה במקום, השליך דבר מה לפח והלך. נטען כי במעשיו אלה הפר הנאשם את הוראת הצו שניתן מאת בית המשפט, לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של המתלונן מפניו.

בהתאם לעובדות האישום השלישי נטען כי בתאריך 18.7.2021, בשעה 19:56 או בסמוך לכך, השקה אור את צמחי גינת ביתו. באותה העת הלך הנאשם ברחוב. באותן הנסיבות, פנה הנאשם אל אור, אמר לו שלא יתקרב אליו והמשיך ללכת. נטען כי במעשיו אלה הפר הנאשם את הוראת הצו שניתן מאת בית המשפט, לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של המתלונן מפניו.

4. במסגרת ההליכים המקדמיים, מסר הנאשם באמצעות בא-כוחו כפירה כללית, הודיע בדבר כוונתו להעלות טענות מקדמיות ועתר לקביעת שני התיקים במאוחד לשמיעת הוכחות. לאור הסכמת המאשימה, שני התיקים נקבעו במאוחד לשמיעת ראיות.

5. בתאריך 5.11.2023 הגיש הנאשם מענה מפורט לשני כתבי האישום, לצד העלאת טענות לפיהן מתקיים בעניינו סייג של זוטי דברים וכי המשך ניהול ההליך כנגדו מנוגד לעקרונות של צדק והגינות משפטית. כן הוסיף כי עובדות כתבי האישום אינן מגלות עבירה פלילית.

לטענת ב"כ הנאשם, האירועים בגינם הוגש כתב האישום הראשון הם מעשים קלי ערך, כאשר נסיבות ביצוען אינן עולות כדי עבירה פלילית.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

גם באשר לכתב האישום השני, נטען כי המדובר במעשים קלי ערך, כאשר נסיבות המעשים אינן עולות כדי ביצוע עבירה פלילית, שכן הן אינן ברף חומרה המצדיק זאת.

עוד טען ב"כ הנאשם להגנה מן הצדק, מאחר ולדבריו, המשך ניהול ההליך הפלילי כנגד הנאשם, עומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות, בהינתן מדיניות האכיפה הבררנית בה נקטה המאשימה. לדבריו, תלונות שהגיש הנאשם כנגד בני משפחת מבל בגין פגיעה חוזרת ונשנית בפרטיותו, נסגרות חדשות לבקרים.

6. המאשימה בתגובתה טענה כי אין מקום להורות על ביטול כתבי האישום וציינה כי טיבו של המעשה, בנסיבות האירוע, מקים סכנה לציבור ולמתלוננים בפרט ומכאן שלא ניתן להורות על זיכוי הנאשם בעילה של זוטי דברים. באשר לטענת הנאשם בדבר אכיפה בררנית, ציינה ב"כ המאשימה כי הדברים נטענו ללא כל תימוכין ומכל מקום, אף הנאשם בחקירותיו באזהרה, במסגרת התיקים בגינם עומד לדין, נמנע מלפרט אודות מקרים בהם הפרו המתלוננים, כך לדבריו, את הצו.

7. בהתאם להחלטת בית המשפט, נקבעו התיקים לתזכורת לתאריך 7.12.2023, עובר למועד שמיעת ההוכחות המתוכנן.

במהלך הדיון שהתקיים בתאריך 7.12.2023 חזר ב"כ הנאשם על עיקר טענותיו, כפי שאלה פורטו בהרחבה בכתב, הוסיף וציין אודות קיומן של תלונות זהות שהוגשו כנגד הנאשם ע"י אותם מתלוננים, תלונות שנחקרו ונסגרו ע"י פמ"מ; חזר על הודיית הנאשם בעובדות שני כתבי האישום; הביע הסכמתו לפיה בית המשפט יקבל לעיונו את תיקי החקירה בשני כתבי האישום, בטרם הכרעה; ועתר לזיכוי הנאשם נוכח התקיימות סייג "זוטי דברים"; בהינתן טענות לאכיפה בררנית; ובשים לב לכך כי עובדות כתבי האישום אינן מגלות עבירה.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען, בתשובה לתגובת המאשימה, כי אין מקום, בנסיבות שנוצרו, לאחר הודיית הנאשם בשני כתבי האישום, לאפשר למאשימה לזמן ולהעיד את עדי התביעה.

המאשימה מנגד, חזרה על עמדתה לפיה אין מקום להכרעה בטענות ההגנה, אלא לאחר שבית המשפט ישמע את העדים בכלל והמתלוננים בפרט, וזאת על מנת שבית המשפט **"תרשם באופן בלתי אמצעי מה עובר עליהם"**.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, הוריתי על העברת תיקי החקירה לעיוני והדיון נדחה לעיון והכרעה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

8. המאשימה בחרה, באישור בית המשפט, להגיש השלמת טיעונים בכתב (מסמך מתאריך 12.12.2023). במסגרת השלמת הטיעון, התייחסה המאשימה בהרחבה לכלל טיעוני ההגנה.

בכל הקשור לטענת "הגנה מן הצדק", ציינה כי המדובר בטענה מהותית והכרעה בסוגיה זו, אפשרית, ככלל, אך לאחר שמיעת הראיות.

זאת ועוד, נטען ע"י המאשימה כי הנאשם לא פירט בבקשתו את מהות הפגיעה ב"תחושות הצדק" וכיצד הגשת כתבי האישום כנגדו, מהווה פגיעה בעקרונות של צדק והגינות.

באשר לטענת "זוטי דברים", נטען כי דינה להתברר בשלב פרשת ההגנה ובפרט נוכח קיומן של מחלוקות באשר למסכת העובדתית. לגופה של הטענה, צוין כי בחינת מעשיו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בכתבי האישום, מלמדת כי אלה אינם עומדים בתנאים שנקבעו בפסיקה לתחולתה של ההגנה, בהינתן טיב המעשה; ריבוי המקרים; נסיבות המעשה, עת נהג הנאשם להטריד חזור והטרד את המתלוננים, חרף קיומם של צווים למניעת הטרדה מאיימת; בשים לב לתוצאות מעשיו של הנאשם, והנזק שנגרם למתלוננים מעצם הפרת הצווים; ובפרט נוכח האינטרס הציבורי וקיומה של מידה מינימאלית של סכנה לציבור.

המאשימה חזרה על טענתה לפיה יש ליתן למתלוננים את יומם בבית המשפט וכל החלטה אחרת משמעותה פגיעה בפררוגטיבה של התביעה ועל כן, עמדה על דרישתה **"לשמוע את הראיות ולו את המתלוננים"**.

באשר לטענת "אכיפה בררנית", נטען כי הנאשם אינו עומד בנטל הראייתי הנדרש, שכן אין בנתונים אותם ציין, כדי לעמוד על הדמיון או השוני הקיים בין כל תיק ותיק, אל מול הנתונים העובדתיים והנימוקים שהובילו לסגירת התיקים אליהם הפנה ב"כ הנאשם. עוד צוין כי בכל מקרה, אין באותם תיקים, אשר על פי הנטען, נסגרו, כדי להוביל למסקנה לפיה המאשימה פוגעת בהוגנות ההליך כלפי הנאשם באופן שמחייב להורות על ביטול כתבי האישום.

בכל הנוגע לטענה לפיה עובדות כתבי האישום אינן מגלות עבירה, נטען כי טענה זו אינה יכולה לדור לצד טענת "זוטי דברים", מאחר והטענה האחרונה עוסקת במקרים בהם מדובר במעשה קל ופעוט ערך אשר אינו מצדיק הגשת כתב אישום, אך בבסיסו, מבוסס על העובדה כי בוצעה עבירה. בהקשר זה הפנתה המאשימה לצווי ההגנה שניתנו, האחד במהלך חודש דצמבר 2020 והשני במהלך חודש מאי 2021, צווים אותם, על פי הנטען, הפר הנאשם פעם אחר פעם אחר פעם.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

בשולי טיעוניה חזרה המאשימה על דרישתה לאפשר שמיעת עדויות המתלוננים, בטרם הכרעה.

9. לאחר עיון בחומרי החקירה הכוללים סרטונים, ושקילת טענות ב"כ הצדדים, הוריתי על קביעת דיון במעמד הצדדים **"באשר למנגנון הראוי והנכון לבירור המחלוקות בין הצדדים"** (החלטת בית המשפט ב"פיתקית" מתאריך 22.12.2023).

10. במסגרת דיון שהתקיים בתאריך 27.12.2023, ולאחר שבית המשפט ציין דבר קיומה של **"מורכבות מסוימת"** באשר להכרעה במסגרת התיק הראשון, נוכח, בין היתר, פערים בין תגובת הנאשם אותה פרש בכתובים, אל מול הדברים אותם ציין במסגרת הדיון שהתקיים בפני בתאריך 7.12.2023, נתנה ההגנה הסכמתה לפיה הכרעה בטענותיה תינתן בשלב זה, אך בנוגע לתיק השני, לצד מתן שהות להבהרת תגובת הנאשם באשר לכתב האישום הראשון. המאשימה חזרה על עמדתה לפיה יש לאפשר למתלוננים למסור את עדותם, בשני התיקים.

11. בחלוף מספר ימים, עדכנה ההגנה את בית המשפט כי הנאשם עומד על תגובתו לכתב האישום הראשון, כפי שזו נמסרה בכתב. בהתאם, נקבע התיק הראשון לשמיעת ראיות לתאריך 30.1.2024. בנסיבות אלה ובהמשך להחלטתי מושא תאריך 27.12.2023, הגיעה עת הכרעה במסגרת התיק השני.

האם יש מקום להתיר שמיעת עדי התביעה במקרים בהם הנאשם מודה בעובדות כתב האישום ואף מסכים להגשת כלל הראיות?

12. כפי שפורט לעיל, בין הצדדים התגלעה מחלוקת: התביעה חזרה ועמדה על דרישתה לאפשר למתלוננים להעיד, מאחר ולדידה, **"חשוב שבית המשפט ישמע אותם ויתרשם באופן בלתי אמצעי מה עובר עליהם"** (פרוטוקול עמוד 6 ש. 24) ונוכח **"קושי בעובדה כי למתלוננים, נפגעי העבירה בתיק, לא ניתן יומם בבית המשפט"** (מסמך תגובת המאשימה לבקשה לביטול כתב האישום, מתאריך 12.12.2023, עמוד 6, סעיף ט').

מנגד, ההגנה טענה כי אין מקום לאפשר את העדת המתלוננים, לאחר הודיית הנאשם בכתב האישום וכל החלטה אחרת נוגדת את **"ההליך הפלילי במהותו"**.

ההגנה, כאמור, הסכימה להגשת תיקי החקירה לעיונו של בית המשפט, בטרם הכרעה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

13. סעיף 154 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע כדלהלן:

"עובדה שנאשם הודה בה יראוה כמוכחת כלפיו זולת אם ראה בית המשפט שלא לקבל את ההודיה כראיה או שהנאשם חזר בו מן ההודיה לפי סעיף 153".

סעיף 156 לחסד"פ קובע, לעניין בירור האשמה, מהם המקרים בהם תתקיים פרשת התביעה:

"לא הודה הנאשם בעובדות שיש בהן כדי להרשיעו באישום או באחד האישומים שבכתב האישום, או שהודה ובית המשפט לא קיבל את הודייתו, תביא התביעה לפני בית המשפט את ראיותיה לעובדות שלא נתקבלה עליהן הודיה, ורשאית היא להקדים להן דברי פתיחה".

14. בענייננו, הנאשם הודה בכלל עובדות כתב האישום השני, ולפיכך יש לראות נסיבות אלה כמוכחות כלפיו. במצב דברים זה ומשבית המשפט קיבל את הודיית הנאשם, אין מקום להבאת ראיות להוכחת מי מאותן הנסיבות.

15. באשר לתכליתו של סעיף 154 לחסד"פ קבע בית המשפט העליון כי מדובר בתכלית דיונית, אשר נועדה להקל על ניהול ההליך, על ידי תיחום המחלוקת בתיק:

"התכלית העומדת בבסיסו של סעיף זה היא בעיקרו של דבר דיונית, להבדיל מראייתית: תשובתו של הנאשם לכתב האישום תוחמת את מסגרת הדיון. אין לצפות מן המדינה שתוכיח עניינים אשר הנאשם מודה בהם. עניין זה אינו יעיל מבחינה דיונית, וממילא מהווה בזבוז של משאבים ציבוריים יקרים (ראו גם: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני 1366 (2009) (להלן: קדמי); גבריאל הלוי תורת הדיון הפלילי כרך ב 629-630 (2011) (להלן: הלוי)). חשוב כמובן להדגיש: תגובתו של נאשם מתבקשת ביחס לעובדות שבכתב האישום ולא להיבטים המשפטיים שלהן, ולפיכך הודאה במסגרת מענה לכתב האישום איננה הודאה באשמה כי אם בעובדות בלבד (ראו למשל: מ"ח 4753/04 ברק נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (6.7.2004). ראו גם: קדמי, בעמ' 1364) (ע"פ 5502-12 גולן נ' מדינת ישראל (נבו 29.9.2013), פסקה 45 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארוז. ר' גם פסקה 47).

באשר להשפעת הודאת הנאשם על פרשת התביעה, הובהר כי :

7 מתוך 14

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

זאת, עקרונות השיטה המשפטית בישראל והוראות החוק אינן מסמיכות את בית המשפט לכפות על התביעה לנהוג ביעילות ולהסכים להגשת ראיותיה בכתב".

יחד עם זאת ואך נוכח קושי לכפות על התביעה ויתור על העדת העדים, התיר בית המשפט את העדתם ואולם הדגיש כי:

"... יש לצפות שהתביעה לא תנהג בדרך שגרה בזימון עדים שההגנה מוותרת על חקירתם. ... ואני מסתפק בהבהרה כי העדים שיומנו יצטרכו להקפיד ולא לחרוג מעדויותיהם שנמסרו להגנה במסגרת העברת חומר החקירה".

החלטה דומה ניתנה במסגרת ת"פ 12989-01-17 מדינת ישראל נגד צ'בן (3.6.2018). גם במקרה זה אישר בית המשפט את העדת העדה. מדובר בעדה שעדותה לא נגבתה על ידי שוטר במסגרת חקירה פורמאלית, אלא זו מסרה את גרסתה בפני שוטר שהגיע למקום וערך דוח פעולה. עדה זו התקשרה למוקד 100, והמאשימה ביקשה להעידה על תוכן אותה השיחה. בית המשפט חזר והדגיש כי העדה:

"... תוכל להעיד אך ורק על אותם דברים שתועדו בשיחתה עם מוקד 100 ובדוח הפעולה ת/1, כפי שהועברו לעיון ההגנה במסגרת חומר החקירה, והמאשימה לא תורשה לשאול את העדה כל שאלה נוספת מעבר לתוכן זה, והעדה גם לא תורשה להוסיף מיוזמתה כל תוכן נוסף. זאת על מנת למנוע מצב פסול של השלמת חקירה במסגרת עדות בבית המשפט".

18. במצב דברים זה, קל וחומר בנסיבותיו של תיק זה, לאחר שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום, בצורה גלויה, ברורה וללא ריכוך או ייפויי, ואף הסכים להגשת כלל חומרי החקירה, אין מקום, לטעמי, לאפשר למאשימה להעיד את המתלוננים.

19. עתירת המאשימה להעדת המתלוננים, לאחר שהנאשם הודה בכל עובדות כתב האישום ואף הסכים להגשת כלל חומרי החקירה, עלולה, בסבירות גבוהה, להוביל להרחבת יריעת המחלוקת, אל מחוץ לגבולותיו העובדתיים של כתב האישום וזאת בניגוד לאמור בהוראת סעיף 77(א) לחסד"פ:

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

"לא יגיש תובע לבית המשפט ראיה ולא ישמיע עד אם לנאשם או לסנגורו לא ניתנה הזדמנות סבירה לעיין בראיה או בהודעת העד בחקירה, וכן להעתיקם, אלא אם ויתרו על כך".

20. בהקשר זה יובהר ויודגש כי ככל והמאשימה סברה שיש מקום לעיבוי התיאור העובדתי הנוגע לאירועים הפלילים הנטענים, יכלה לעשות כן מבעוד מועד, עת ניסחה את כתב האישום.

מסקנה זו נלמדת גם מנוסחו של סעיף 40(ד) לחוק העונשין, הקובע כי על כתב האישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. ככל והמאשימה סברה כי קיימת חשיבות בהצגת נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירות, יכלה גם יכלה לרשום אותן בכתב האישום ובהתאם, אין מקום לאפשר למאשימה לפסוע במסלול של "מקצה שיפורים", באמצעות זימון המתלוננים למתן עדות, לאחר הודיית הנאשם בעובדות כתב האישום.

כאשר בחר הנאשם להודות בכתב האישום, כפי שזה נוסח על ידי התביעה, עשה זאת מתוך הבנה שעניינו יקבע על בסיס הנסיבות שפורטו בכתב האישום, הא ותו לא.

בנסיבות אלה, לא ניתן להשתחרר מן ההנחה לפיה היענות לעתירת המאשימה, משמעותה, ככל הנראה, הוספת טענות, עובדות וראיות, על אלה הקיימות בתיק.

21. יתרה מזו, עיון בתיק החקירה מלמד כי המתלוננים בתלונותיהם לא הסתפקו בתיאור ההפרות הנטענות ע"י הנאשם, כמפורט בכתב האישום, אלא הוסיפו והרחיבו אודות הגשת **"עשרות תלונות...בגין הפרות צווים של מ"י ובימ"ש"**; והלינו על התנהגותו המאיימת של הנאשם וכדבריהם; **"דוני מאיים שהוא יהרוס אותנו"**, **"ושוב רוני ניגש לכיווני ומאיים עלי"**, **"פונה אלינו ומאיים"**, **"והאדם הזה שלא מציק רק לנו ומאיים על אחרים רבים"** (הודעת אור מבל, 1.7.2021, פל"א 461773/2021).

הדברים אף נלמדים מתיק פל"א 495699/2021, שם ציין המתלונן, אור מבל, כי **"משפחתי ואני נמצאים תחת איום כבד מוטרדים ומפחדים...מדובר באדם אובססיבי משועמם ומסוכן ביותר הכתובת כתובה על הקיר"** (תלונת אור מבל מתאריך 19.7.2021).

ראו גם הודעת המתלונן, אור מבל, במסגרת תיק פל"א 109321/2021, מתאריך 24.1.2021, שם ציין המתלונן: **"מה שיקרה מחר לי ולמשפחתי זה בידיים שלכם"**; הוא לוקח את החוק

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

לידיים שלו; "אני מרגיש מוטריד ומאויים...ואם המשטרה לא תפעל... הכתובת על הקיר. אני מעביר את האחריות אליכם".

22. לפיכך, כאשר ההגנה בחרה להודות בעובדות כתב האישום ואף הסכימה להגשת חומרי החקירה, כפי שחלקם צוטטו לעיל, אשר מתארים את הנאשם באור שלילי, הרבה מעבר לעובדות כתב האישום, ממה נפשך להתעקש לאפשר למתלוננים להעיד, מעבר לגבולותיו של כתב האישום ומעבר למפורט בחומרי החקירה, קל וחומר לאחר הודאת הנאשם בכלל העובדות המיוחסות לו בכתב האישום?

מכאן, המסקנה המתבקשת היא כי טענתה של ההגנה לכך שאין מקום ל"סיפורי רקע ולא היסטוריה ולא שום דבר", מעבר למה שנכתב בעובדות כתב האישום (פרוטוקול עמוד 6, שורה 30), יש בה ממש, שאם לא כן, במה בדיוק תועיל העדת המתלוננים בבית המשפט, ככל וממילא יאסר עליהם להעיד אל מחוץ לגבולות עובדות כתב האישום?

לא ניתן להשתחרר מהרושם לפיו גישת המאשימה לפיה אל לו לבית המשפט לסגור את שערי בפני המתלוננים ושומא עליו ליתן להם את יומם, עלולה, בסבירות גבוהה, להוביל לשינוי המסד העובדתי המפורט בכתב האישום ואת זאת, אין בכוונתי לאפשר.

סוגיה דומה הובאה לפתחו של בית המשפט במסגרת ת"פ 31146-10-13 מדינת ישראל נ' סבח (20.2.2014), במסגרתו קבע כב' השופט ב. שגיא :

"...אינני רואה כל סיבה בגינה היום, בפתח פרשת התביעה, מבלי שהועבר מזכר כל שהוא להגנה, צריכה התביעה להעיד עד אשר ההגנה הסכימה לכל האמור בדו"ח הפעולה שערך, וזאת במטרה לחדד פרטים, חידוד שמשמעותו בעולם האמיתי – הוספת פרטים שלא עלו בדו"ח הפעולה... משהסכימה ההגנה להגשת דו"ח הפעולה של השוטר כראייה לאמיתות התוכן, ובהיעדר תחולה לאחד החריגים שנקבעו בפסיקה, אין מקום להעדת השוטר ועל כן אני דוחה את הבקשה".

יחד עם זאת יובהר ויודגש כי יתכן ומסקנת הייתה שונה ככל ומדובר בכתבי אישום הכוללים ביצוע עבירות מין או אלימות, שכן, במקרים כגון דא, קיימת לעתים חשיבות לשמיעת העדים, בצורה ישירה, בלתי אמצעית ואולם, כאמור, לא זה המצב בענייננו.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

23. סוף דבר, מהנימוקים שפורטו לעיל, ובאיזון המתבקש בין תכליות הוראות החוק ובכלל זה ייעול הליכי המשפט, אל מול טענת המאשימה בדבר זכותה שלא לוותר על העדת עדיה, על אף שהנאשם הודה בכתב האישום השני ככתבו וכלשונו והסכים להגשת כל תיק החקירה לעיונו של בית המשפט, הגעתי לכלל מסקנה לפיה, אין מקום לאפשר את העדת המתלוננים במסגרת תיק זה.

תוצאה זו מאפשרת לבית המשפט להתנהל ביעילות, לחסוך בזמן שיפוטי יקר. בנוסף ובעיקר, משמעותה, למנוע אפשרות של עיוות דין, והרחבת יריעת המחלוקת, מעבר למתואר בכתב האישום ובהתאם, לקיים הליך משפטי הוגן, מבלי לפגוע בזכויות הנאשם.

טענת ההגנה להחלת סייג זוטי דברים

24. סעיף 34 יז לחוק העונשין קובע כדלהלן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

סייג זוטי הדברים מותנה בקיומם של ארבעה תנאים, עליהם עמד בית המשפט העליון בפסיקתו: טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו, והאינטרס הציבורי. התנאים הם תנאים מצטברים, כאשר השיקול המרכזי, אף המכריע, הוא האינטרס הציבורי.

ראו לעניין זה את קביעת בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט המנוח אדמונד לוי, במסגרת ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ (נבו 14.7.2005) (להלן: "אריאל"), כהאי לישנא:

"בגוף סעיף 34 יז לחוק העונשין מפורטים ארבעה תנאים מצטברים ליישומם ואלה הם: '...טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי...'. בחינתו של מעשה לאור התנאים הללו אמורה להוביל למסקנה אם במעשה קל ערך עסקינן. ניסוחו הכללי של הסעיף מעלה את השאלה בדבר המשקל הסגולי של כל אחד מהתנאים, וכיצד לערוך את השקלול הסופי ביניהם. נראה שלא ניתן לקבוע מראש את המשקל המדויק שיש לייחס לכל תנאי, שכן לכל מקרה הנסיבות המיוחדות לו. עם זאת הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

הציבורי, רב מזה של השאר (י' קדמי על הדין בפלילים – חוק העונשין (כרך א') [29], בעמ' 556)''.

הנה כי כן, אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים.

25. בשורה ארוכה של פסקי-דין קבעו בתי המשפט כי יש לפרש את הסייג של "זוטי דברים" באופן מצומצם ובהירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא את העבירות "הקלות". הובהר כי ככל שהעבירה היא קלה יותר, כך עלולה החלת הלכת "זוטי הדברים" לעקר את כוונת המחוקק לפיה גם עבירות קלות יחשבו לעבירות וביצוען יגרור אחריו הרשעה.

(ראו לדוגמא: פס"ד עזיזאן בעמ' 761; פס"ד אריאל הנדסת חשמל בפסקה 26; עש"מ 5917/07 גרה נ' נציבות שירות המדינה (19.08.2007), בעמ' 8; תפ"ח (מחוזי-ב"ש) 1053/05 מדינת ישראל נ' זורין (08.11.07); תפ"ח (מחוזי-חי') 24354-01-10 מדינת ישראל נ' פלוני (15.01.11); ת"פ (מחוזי-חי') 34398-02-10 מדינת ישראל נ' שמחי (30.12.10)).

ומן הכלל אל הפרט

26. באשר לטיב המעשים, מדובר בעבירות שעניינן הפרת צו שיפוטי ברף נמוך.

באשר לשלושת האישומים, הרי שבחינת נסיבות המעשים, טיב המעשים ותוצאותיהם, מהווים חלק ממסכת של אירועים מינוריים, לגביהם ספק בעיני באם אלה מקימים את הרף הפלילי הנדרש מבחינה מהותית לשם הרשעה. אין המדובר באירועים מתוכננים, אלא בפניות אגביות של הנאשם אל המתלוננים. זאת ועוד, הנאשם לא נקט בלשון מאיימת, ובוודאי שלא התלוו לפניותיו ו/או מעשיו, עבירות נוספות.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

זאת ועוד, גם בכל הנוגע לאינטרס הציבורי, אין חולק כי יש להתייחס בחומרה כלפי מי שבוחר ביודעין להפר צווים שיפוטיים, כאשר אף המחוקק מצא להחמיר, כל אימת שמדובר בהפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם. יחד עם זאת, סייג "זוטי דברים" מתייחס ל"מעשה" ולא להוראת החיקוק שהוא מקים ולפיכך, מתפקידו של בית המשפט לבחון האם המעשה עצמו, פוגע בנורמה המוגנת ברמה המצדיקה הגשת כתב אישום, בין אם מדובר בעבירות חמורות ובין אם מדובר בעבירות המוגדרות "קלות".

כפי שיפורט להלן, התרשמותי היא כי אין בהתנהגותו של הנאשם, בהתאם למפורט בעובדות כתב האישום, משום התנהגות המסכנת באופן משמעותי את ערכיה המוגנים של החברה (ראו בהקשר זה מאמרה של ג'ודי ברודר, "תיחומו של סייג זוטי הדברים", מחקרי משפט כא 495, 528 (2005)).

27. באשר לאישום הראשון, המתלוננים גררו, באמצעות רכבם, ענף עץ אשר קרס על המדרכה בשטח הציבורי מול ביתם. נטען כי באותן הנסיבות הגיע הנאשם למקום עם מריצה ודרש מהמתלונן לפנות את רכבו.

צפייה בסרטון מלמדת כי אכן היה שיח כמפורט בכתב האישום ואולם מדובר בשיח קצר, אגב מפגש אקראי בין הנאשם למתלוננים, כאשר פניית הנאשם לא נעשתה בטון תקיף ו/או מאיים. זאת ועוד, כפי שניתן להתרשם מהסרטון, פניית הנאשם אל המתלוננים במקרה דנן באה לאוויר העולם מאחר ורכבם של האחרונים חסם את דרך הגישה לביתו. על אף שפנייתו של הנאשם מקיימת לכאורה את יסודות העבירה של הפרת הצו השיפוטי, הרי שבחינת נסיבות האירוע, מהותו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, כל אלה מובילים לכלל מסקנה כי המדובר באירוע שלא הצמיח ולו סכנה מינימלית לאינטרס הציבורי ומשכך, יש מקום להחיל עליו את סייג זוטי דברים.

באשר לאישום השני, הרי שגם במקרה זה, צפייה בסרטון מלמדת כי המתלונן פינה אשפה אל פח מחוץ לביתו. באותה עת, ועוד קודם להגעת המתלונן למקום, שהה הנאשם בסמוך, בשטח הציבורי, עם כלבו. בשלב מסוים הנאשם נראה משליך דבר מה לפח נוסף שהיה במקום. צפייה בסרטון מלמדת כי מדובר במפגש אקראי בין הנאשם למתלונן, כאשר לא נגרם למתלונן כל נזק ו/או פגיעה כלשהי כתוצאה מאותו מפגש אקראי וממילא, שהייתו של הנאשם במקום, בסמוך לביתו, ביחד עם כלבו, לא הצמיחה ולו מידה מינימלית של סכנה לביטחון המתלוננים בפרט ולביטחון הציבור בכלל. לפיכך, גם באירוע זה יש מקום להחלת סייג זוטי דברים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 34737-03-22 מדינת ישראל נ' כהן

באשר לאישום השלישי, ובדומה לאישומים עליהם עמדתי לעיל, הרי שגם במקרה זה מדובר במפגש אקראי בין הנאשם למתלונן, המתגוררים בשכנות וחולקים גדר משותפת, כאשר פנייתו של הנאשם אל המתלונן, כמתואר בכתב האישום, לא גרמה לנזק למתלונן, גם לא מינימלי; לא גרמה לפגיעה כלשהי; ונעדרת כל אינטרס ציבורי בהעמדה לדין.

28. בנוסף, מדובר בנאשם יליד 1958, בן 66, נעדר כל עבר פלילי, וספק רב בעיני אם הרשעתו בשלב זה של חייו, ובנסיבותיו של תיק זה, תשרת אינטרס ציבורי כלשהו.

סוף דבר ובהינתן מסקנתי לפיה עומדת לנאשם הגנת "זוטי דברים", מצאתי כאמור להורות על זיכוי במסגרת התיק השני.

במצב דברים זה, לא מצאתי, גם לא באופן תיאורטי, לדון בשאלת ביטול כתב האישום השני מנימוקים של הגנה מן הצדק ואו אכיפה בררנית.

תיקי החקירה יועמדו לרשות המאשימה במזכירות בית המשפט, החל ממחר, 10.1.2024.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשפ"ד, 09 ינואר 2024, בהיעדר הצדדים.

ארזי מלמד, שופט

